

Speak Desert to me –
 a tongue ancient and forgotten –
 a language of nomads who cross the depths of
 the earth
 from the border of the wasteland
 to the oasis on the edge of the abyss.

Speak Desert to me –
 the language of the rod and the staff,
 the language of fear, whose syllables are
 engraved still
 on my quivering flesh.
 A secret tongue, somewhere alive.

You are a gnawing burn in my skin,
 a comforter in the freezing cold.
 Be the spike for my shaking tent
 Stop us from drowning in the swirls of sand.
 Already my eyes are blinded.

Your footsteps were lost
 where there is neither “dew nor rain”^{*}
 and a sandstorm from far away is coming upon
 us –
 a wave of dust erases the horizon.
 We’ll be ground to nothing soon.
 Speak Desert to me
 And I’ll call to you from far away.

How will we guide our cry in this wilderness?
 My voice must travel
 from the border of the desert -- a sea, once,
 that evaporated, disappeared, a long time ago
 How will we guide our cry from the boundary
 that was once a shore,
 and now is smothered by dunes of oblivion?
 How much water we once had!
 A river used to gush for us both -
 and all that is left now are
 Dry bones, a fleeting shadow, a bush of thorns.

Speak Desert to me -
 Like the echo of a whale whose mouth, filled
 with sand,
 heaves a last dusty breath as
 he strikes his tail,
 and still sings.

דבר אלי מדברית
 שפה עתיקה ונשכחת,
 לשון נודדים החוצים תהומות
 מגבול ושימון אל נאות פי פחת.
 דבר אלי מדברית
 לשון המקל, הנודים והפחד.
 הקרות נצרכו בפשר הרוטט
 לשון הסתרים הקופחת.

אתה לי כוּיָה שפוסקת בעור,
 אתה וריעה שנקרכת בכפור
 הנה לי יתד של אהל נצרך,
 שלא נשמט שוב בחול הנגור.

עיני הסתמאו זה מכבר,
 עקבותיך אכדו באין טל, אין מטר.
 מתרגשות עלינו סופה מפרחק,
 נחשול של אבק, קו האפק נמחק,
 עוד מעט נשחק שוב עד דק

דבר מדברית

ובני אליה אצעק.

איך נוליד את הקול
 מקצה המדבר שהיה פעם ים
 ומאז התאדה ונמחה?
 איך נוליד את הקול
 מגבול המקום שהיה פעם הוף
 וכסה בחולית שכחה?

כמה מים היו לנו,

געש לי נהר

ועכשו מפל זה מה בותר?

עצמותינו יבשו

צל חולף, סנה דרדר,

דבר אלי מדברית

כמו הד לוינתן

שבפה מלא חול

נשימה אחרונה של עפר

הוא חובט בזנבו

ועוד שר.

* See Samuel II 1:21